

„Soča“ izhaja vsak petek s in velja s pošto prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.50
Pol leta „ 2.30
Četrt leta „ 1.20

Pri oznanilih in prav tako pri „poslanicah“ se plačuje za navadno tristočno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 10 soldov v Gorici v tobakarnici v gosposki ulici blizu „treh kron“, in na starem trgu. — V Tratu v tobakarnici „Via della caserma 3“.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soče“ v Gorici v Hilarijanski diskarni, naročnina pa opravištvu „Soče“ na Korenji v Stica - vi hiši št. 268 II. nadstr.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina znižuje, ako se oglase pri uredništvu.

P. n. gg. naročnikom!

Podpisano vljudno prosi za nadaljnjo naročbo in naročnino, ker poteka tretje četrtletje. OPRAVNIŠTVO „SOČE“.

Državnozborskim volilcem!

Ko smo bili prinesli vest o Winklerjevi odločitvi, prestrašili smo se bili nove volitve, ker smo imeli živo naslikane dogodke zadnji let v spominu. Naši vodniki so volilce slabo izrejevali; tuji in domači naobraženci so videli nezrelost naših zbeganih ljudi.

Ker spoznavamo težave in nezrelo stanje, smo hoteli koristiti z raznimi pojasnili našim volilcem. Ako imajo časniki nalogo in namero, podučevati in kazati na sredstva za gnotno blagostanje, je analogna in še večja njih dolžnost, da pomagajo ljudstvu do pravih vodnikov. Mlačnost na to stran škoduje, in nevtralnost pri volitvah je še tam škodljiva, kjer je politično življenje že razvito, ne pa v začetkih, kakor sploh v Avstriji in še bolj pri nas.

Ako smo mi zadnjič nasvetovali določena kandidata, smo ravnali v soglasji z našo dolžnostjo in prepričanostjo, da je našim ljudem treba iti v važnih poslih na roko. Volilci niso prisiljeni ravnati se po naših svetih, pač pa imajo priliko, naše razloge pretresovati. Zato pa tudi mi ničesar ne trdimo brez potrebnih pojasnil in razlogov pri takih imenitnih zadevih.

Zadnjič smo bili prisiljeni, priporočati dr. Tonklija za državnega poslanca ne samo zaradi tega, da se je oglasilo zanj mnogo merodajnih mōž, ampak tudi iz obče znanih razlogov gledé na preteklost dr. Tonklijevega delovanja. Danes imamo pred seboj tržaško glasilo „Edinost“, katera pa po svoje priporoča dr. Abrama našim volilcem. Mi smo veseli različnih glasov, ker iz primerjevanja posnamemo, kje so pravi razlogi za odločbo naših volilcev. Takó se ne bodo mogli volilci izgovarjati, da niso imeli nasvetov in gradiva za lastno razsodbo. „Edinost“ in zlasti njeni dopisniki nas pozivljajo, da naj se skužemo z „merodajnimi dejanji.“

Menimo, da smo v zadnjem listu dovolj jasno naglašali, kako nam je odločitev težavna zaradi vrolosti dveh domačih kandidatov. Dr. Abrama v soglasji s poštenimi Slovenci zaradi značajnih lastnosti spoštujemo. Nikdar nam ni na misel prišlo njegovega poštenjstva pomanjševati. Saj smo v predzadnji „Soči“ z največjim upanjem izrekli, da slovenskim kandidatom apriori ne bo odrekli poštenjstva. V primeri z dr. Tonklijem smo samo trdili, da dozdej ni pokazal v taki meri z enakimi spricvali narodnega delovanja. Hudó se nam je zdelo, ko smo se sami za se spominjali, da je pred leti brez dr. Tonklija sedel v deželnem našem zboru, in pa da je mogel mirno gledati, kakó so Lahi gospodarili pri kmetijski šoli. Še le dr. Tonkli moral je potem, ko so ga bili zopet izvolili v deželni zbor, nalašč podati se v finančni odsek. Še le on je razkril, koliko plačo je imel laški vodja pri imenovanju šoli, in koliko tisoč so Lahi za gospodarili Slovincem. Še le dr. Tonkli je pridobil Slovincem enakopravnost na kmetijski šoli in ravno takó enako velika zemljišča. Kdor se onih dogodkov spominja, skoro ne razume, da je dr. Abram, ko je vendar vse imel pred očmi, tako križem roke držal.

Mi dr. Abramu tudi nismo učenosti nikakor odrekli; ali isto mero učenosti mora tudi vsak poštenjak prištevati dr. Tonkliju. V takó različnih delokrogih, kakor se je on dozdej sukal za raznovrstne narodne naše potrebe, treba je obširnega razuma in spretnosti vsakovrstnega premišljevanja. Tudi za ta del zdel se nam je letos dr. Abram preartev, ko je šlo za glasovanje peticije društva „Sloge“ v deželnem zboru. Ko je predlagal o tej peticiji dr. Tonkli, smo se začudili, da je dr. Abram glasoval proti vpeljavi slovenskega jezika v srednjih naših šolah, in v

našo žalost moramo ponavljati, da so morali Lahi svoje glasove pomnožiti, da je dobila peticija večino glasov. Tukaj je morala prevladati le pedagogična kratkovidnost, drugače bi se bil dr. Abram vsaj glasovanja vzdržal.

Kdo bi tajil, da dr. Abram ni drugače vrl rodoljub!

Dejanja v še nedavni preteklosti pa zopet dajajo prednost dr. Tonkliju. Kaj hočemo reči temu, da, ko je šlo za polajšbo zapuščenih družin o vojski v Bosni in Hercegovini, se je edini dr. Tonkli potegnil za uboge naše ljudi. On edini med deželnimi našimi zastopniki je priboril, da so slovenske osiročene družine pomoč dobile. In koje letos huda lakot pritiskala po goriških krajih, šel je dr. Tonkli osebno po soški dolini in tudi po Krasu razdeljevat nabrane darove. On sam je privojskoval, da so Slovenci dve tretjini nabranih darov dobili o pravem času. Mislimo, da tako delovanje ne kaže o nerodoljubji. Mi bi takih fakt neomenjali, ko bi videli v dejanjih ravno težje med našima kandidatom. Kdor bi pa mislil, da je dr. Tonkli premalo zanesljiv, naj pomisli, da je imenovana in druga enaka dejanja izvrševal po tem, ko so ga bili pustili na cedilu za plačilo, da je bil že v prejšnji dobi priboril v deželnem zboru enakopravnost obeh deželnih jezikov. Kljub izkazani nevhvaležnosti ostal je značajan, istega prepričanja in rodoljubja.

Mi torej verujemo, da je dr. Abrama poštenjak, učen mož in vrl rodoljub, v soglasji z zadnjo št. „Edinosti“; ali dr. Abram dozdej ni se pokazal na zunanji narod v isti prid in blagor, kakor ga je naš narod živo potreboval o raznih, ne samo tukaj povdarjanih prilikah.

Narod naš potrebuje mōž, ki svoje lastnosti in spretnosti tudi porablja o prevem času. Zaradi narodove koristi tedaj priporočamo vsled preteklosti zanesljivišega in po britkostih in dejanjih skušenega dr. Tonklija.

Ako bi dr. Tonkli tudi ne bil vselej vse pogodil in vsakemu ustregel, pomisliti je, da opeče in rani se tu pa tam samo oni, ki se ognja in boja ne boji. V političnem življenju je treba bojev brez strahu: na zamero na levo in desno. Brez bojev se res utegnemo prikupiti tudi sovražniku; pa si tudi nič ne priborimo, in še dobro je, če ostanemo brez pozitivne izgube.

Recimo pa, da bi imeli v dr. Abramu za prihodnost isto gotovost gledé na marljivo in obsežno delovanje, za kakoršuo nam je porok dr. Tonklijeva preteklost, bil bi vendar prvi primerjati marljivemu naseljencu, ki pa je dozdej žrtvoval se na tujem za tuje in ne naše dobičke; v resnici je ta primer pristoje dr. Abramu, ki dozdej izdatnega delovanja ni pokazal za lastni narod. Koga bi v takem primeru počastili, predragi rojaki, z nameravanim pooblastilom, domačina, ki je ves čas svojega najkrepkejšega življenja žrtvoval doma svojemu narodu, ali pa enako ali še le mogoče enako spretnega in marjivega tujca?

Denimo pa, da bi, kar Bog ne daj, nagloma oba naša kandidata izgubila se za naš narod, bodi si da bi odpotovala v tuje dežele, ali pa da bi jima bilo življenje pretirano, katerega bi se narod po pravici in po zasluženi bolj spominjal? Nasledniki gledajo tudi na dobro voljo in dobre lastnosti svojih prednikov, ali za dalj časa si zapomnijo samo dela svojih dedov. In takó bi tudi z zgodovinskega stališča morali dozdej dajati prednost dr. Tonkliju.

Mislimo si pa tudi za hip, da dr. Tonkli propade 27. septembra. Kaj bodo nasledki? Ta narodnjak bo si moral misliti, da je narod vse njegovo delovanje obsodil! — Po takem bi mi obsojali redko pravico enakopravnosti jezikov v deželnem zboru; obsojali bi, da nam je veliko tisoč vrednosti preboril pri kmetijski šoli; obsojali bi, da se je letos za peticijo „Sloge“ gledé na slovenščino potegoval v deželnem zboru! Obsojali bi tudi njegove boje in hoje, da je ob času potrebe in lakote boril se in okoli hodil po revnih naših krajih podpora deliti!

Prosimo, predragi rojaki, dajte nam odgovor na

take nasledke, ki bi gotovo ustali, ako volilci ne izpoznajo, kje je gotovost, zanesljivost in skrb za naše mnogovrstne potrebe, in kje je treba o pravem času skazovati spodbujočo hvaležnost? Začeli so narodi svoje moč denašnji dan spoštovati. Tudi mi slavimo že pokojnike se slovesnostmi in spomeniki. Pa tudi še živečih zaslužnih narodnjakov ne pozabljamó več, in samo zdaj bi mi hoteli biti pri tej priliki zaslužnemu možaku nevhvaležni v dobi, v kateri nam je upati, da si s podeljeno novo častjo pribori novih zaslug za primorske in vse slovenske dežele v blagor slovenskega naroda, ki toliko potrebuje prave pomoči in pravih vodnikov!

Odkritosrčno smo govorili v ljubezni do naroda. Razjasnili smo težavni položaj sedanje volitve. Storili smo svojo dolžnost; zaupamo pa zdaj v modrost in zdravi razum našega naroda, da se pokaže zvest sebi v prid in hvaležen svojim delavnim in skušenim možem. Želimo Vam, predragi volilci, in dr. Tonkliju 27. t. m. srečen dan!

Dopisi.

Pri sv. Luciji, 8. septembra. (Izkopane starine.) Že od nekaj se govorilo, da tod okoli sedanje sv. Lucije je bila stara naselbina rimska, morda kak castrum ali kaka stacija in sicer na prostoru, ki se imenuje Merišce, imenovanem po staroslovenskem mir — zid — razvaline. — Temu kraju nasproti na levem bregu Idrije na griču v „Ogranjci“ imenovanem, začne dne 2. sept. v starinoslovstvu jako izvedeni g. dr. Bizzaro izkopavanja, in evo! že onega dne in naslednja dva izgrebe jako zanimive stare paganske grobe in v njih različna brontena lepotečja. Naj tu sledi, kar sem opazoval:

Že pred kakimi 15. leti je posestnik omenjenega sveta pri zboljšanju svoje njive naletel na take grobe in jako zanimive starine izročil r. župniku Rutarju. Le škoda, da so ljudje mnogo ted starin raztresli, raznesli, uničili. Nekoliko teh ostankov izročilo se je omenjenemu g. dr. Bizzaro-u, ki jih na Dunaj do dotičnega arheološkega odseku pošlje, ki mu tudi gledé na važnost starin malo svoto za izkopavanje dovoli.

Prvi dan zjutraj je bilo jako slabo, po „šacu“ ni ne duha ne sluha. A krog poludne g. doktorjev veselil: heureka! mi naznani, da je našel prvi grob in pravi prostor. In do sabote večer razkritih je bilo okoli 30 grobov.

Grobovi so prek griča izpostavljeni in v vrsti skoro v istejšrti. Drugi nač njimi sledijo skoro vzporedno (paralelno), in najvišji so skoro komaj čevljev nizko v zemlji. Najnižji do sedaj izkopani so od 2—3 metrov pod površjem, a menim, da bodo druge vrste še nižje. Grobe bi v tri vrste razdelil:

Mrliča so naši ravno tam sežgali, njegove ostale kosti, oglje, pepel pobrali, v grič so jama naredili, vse skupaj noter vrgli in kamen na vrh, pa vse skup zasuli ohne Sang und Klang, in to je bilo funeral III. vrste, za kakega ubogega zlodja. Zato smo pri teh dobili samo črno masno oglje in kako malo koščico brez vsacega kinča.

Druga vrsta grobov je: Oglje, pepel in kosti sežganega mrliča so sebrali, vrgli vse skupaj v zemsko posodo, prstea vrc, kar je manjkalo, napolnili so s prstjo, jama so primerno skopali, obzidali jo krog s kamenjem in pa vrh vrgli velikoj ploščo iz opeke, večinoma črne. Če je imel kako lepotečje, kot prstane, so mu tudi isto vrgli v lonec. Zato se nahaja pod tacimi ploščami v loncih več jako zanimivega lepotečja.

Prva in tudi važnejša vrsta grobov je ona, pri katerih so lonci pokriti z rudečo ploščo. Nekateri taki vrči so prav veliki čez 1/2 metra visoki in ob sredi enako široki; med ogljem v njih se nahaja še drug mali lonček in v tem zopet kosti in oglje. V enem izmed teh našel se je prav lep kotlič iz bronca, širok 10 in visok 20 ctm. Krog in krog so vtisnene male lunice. V njem je bilo oglje in zemlja, a poleg njega v pepelu dobila se je zelo lepa igla s tremi kot želoč

polnem ozdravi, in da se bo mogel prihodnje šolsko leto z novimi močmi dela poprijeti. Bog nam ga živi!

Z Dunaja. (Izv. dop.) Pred osemnajstimi leti nam je naš profesor, sedaj v gospodu speči gospod Simičič, pripeljal poletnega popoldne mladega, neznanega gospoda v šolo, in pričel je naslednjo govoranco:

„Ajte ga tukaj, ki je dohtar pravde; bil je moj vučenac — pa ni švecal, kakor vi skrečeni fantje, ampak bil je vedno prvi. Sedaj želi slišati, kako se v slovenskem jeziku obnašate, in danes bomo računali po slovensko, in kedor ne bode znal... jaz sem vas pridno učil!

Vem še, da me je pokojni gospod prvega klical; kako me je veselje obhajalo, ko sem bil prežvergolel vse, kar sem vedel o števcih in delilcih, o množenju in delenju, ter da je bil rezultat pogoden. Ponošen sem bil jaz in tudi moj učitelj, ker rekel je: „Pridno je skrečeno fante — pa uči se premalo in premalo pazi.“

Sedaj bodete volili onega dohtarja za državnega poslanca. Jaz mu iz celega srca voščim srečen izid volitve. Nikoli še nismo imeli Goričani moža v državnem zboru, ki bi bil bolj neodvisen in bolj nadarjen, kakor dr. Josip Tonkli.

Pravijo, da tekmuje z njim dr. Abram, pravijo da je dr. Abram tudi narodnjak, neodvisen itd. Vse lastnosti Abramove so pa pri vsakem poštenem Slovincu dandanes prva dolžnost — ako je neodvisen. Zato blagorodni gospod dr. Abram, dve petini glasov morebiti dobite, odpoveste se rajši! Ako se odpoveste, bomo Goričani edini — in če bi se pripetilo kaj človeškega po dr. Tonkli-ju, bodemo vsi za vas. Ne cepite nas, gospod, ker, pozneje bomo vsi z dušo in telesom za vas!

Politični pregled.

AVSTRIJA. Na Gališkem so mesta tekmovala, kako bi cesarja slovesniše sprejela. Tudi Lvov se je izvrstil z nenavadno razsvitljavo in praznično opravo. Mali Rusi so tudi pokazali, da so cesarju enako vdani, kakor Poljaki. Gledé na obe narodnosti cesar svojo zadovoljnost in naklonjenost očitno prikazuje. Slišati pa je tudi v naše veselje, da hočejo Rutenci ustavaško stranko zapustiti in okleniti se drugih Slovanov. — Plemenitaši poljski so vse storili, da bi cesarja vredno sprejeli; pokazali so tudi, da ljubijo svojo domovino in svoj narod neizmerno. Dva taka boljarija darovala sta pri tej priliki takó rekoč v večem spomin za obče dobrodelne namene zneske več milijonov goldinarjev. Da bi ubogi Slovenci samo enega takega darovatelja imeli v svoji zgodovini!

Cesarjeviču Rudolffu dohajajo ta mesec visoke časti zaporedoma. Skoro še ni generalmajor postal, že je dosegel 3. t. m. tudi čast izrednega contreadmirala, in brž ko je došel te dni v Berlin, kjer so ga nenavadno sprejeli, že ga je imenoval cesar Viljem za generalmajorja tudi nemške armade. Slovesnosti cesarjeviču na čast pripisujejo ozki zvezi Nemčije z Avstrijo. Časniki hočejo vedeti, da sta se Bismarck in Haymerle dogovorila, kakó bosta nadalje postopala skupno v vzhodnjem prašanju. „N. fr. Presse“ pa triumfuje nad tem, da Italijani pretresujejo njene nasvete, da naj se nemško-avstrijski zvezi pridruži še Italija, in že trdi ta največa sovražnica vsega, kar je slovanskega, da se tudi merodajni najvišji krogi posvetujejo na to stran. Mogoče je že, da se bodo nam Italijani začasno zopet dobrikali; nam pa ni pozabiti, po čem irredenčani hrepené. Priliko bomo imeli za ta del razgovarjati se še mnogo, mnogo.

V Beli vodi na Moravskem so dobili slovansko višo gimnazijo, na nemški gimnaziji v Trebiču se pa ustanavljajo češke paralelke. Moravski državni poslanec dr. Kusy pa je ondan sklical v Brnu shod čeških staršev, kateri so soglasno sklenili resolucijo z vsebino, da se takoj osnujejo v Brnu samostojne češke ljudske šole. Nam pa bi radi še to potujčili, kar imamo domačega. O pozitivnih pridobitvah gledé na pomnoženje naukov v slovensčini pa ni ne duha ne sluha, ne v ljudskih šolah in najmanj pa v srednjih šolah. Naši časniki se ne pritožujejo zastoj tudi proti tej vladi zaradi njene mláčnosti proti nam.

Naučni naš minister ima prav, da navsetuje našim staršem in šolskim voditeljem, da bi se dajali otroci v večem številu tudi v obrtnijske šole, ker imamo kruhoborcev že preveč med omikanimi ljudmi. Goriški „L' Eco del Littorale“ pa ima tudi prav, če pravi, da naj skrbé tudi za to, da bi se zboljšala obrtnija. Čudno pa je pri imenovanem ministerskem razglasu, da ne razpusti kočevske gimnazije, kjer nimajo skoro nič gimnazijalcev, takó da jih morajo po časnikih z lažnjivim hvalisanjem nabirati in zbobnovati.

Minister za nauk in bogočastje je tudi s posebno naredbo zaukazal, da se veronauk pomnoži na več ur na teden tam, kjer podučujejo po več razredov skupaj.

Na Moravskem je sklical nek ustavovorni poslanec shod, kateremu pripoveduje v dolgem govoru, kakó je sedanja vlada brez vsake zmožnosti. Nemški narod je tudi po njegovi misli v veliki nevarnosti pod Taaffejem, ne pové pa vzrokov, zakaj. Ob enem zasukava in obrača pojem konservatizma na svoj žleb, in kjer bi zgodovinske naredbe govorile za Nemce, povzdiguje historično pravo; Slovanom takega prava, se ve da, pa ne privošči čisto nič.

Madjari hočejo Reko pomadjariti popolnem proti pogodbi s Hrvaško. V Peštu Nemcem tudi ne dovolé nemškega gledišča. Nemci so zaradi tega razkačeni; da pa Madjari Slovanom krivico delajo, se Nemci veselé. Naj se torej ne jezijo Slovanom krivični nemški listi, da Ogri kažejo v svoji doslednosti isto mero tudi Nemcem.

V Gradcu se je odprla ta mesec obrtnijska razstava, v Šleziji pa razstava živine.

Ako bi Rumunci razglasili svojega kneza za kralja, žuga nek srbski list, da bodo v istem trenutku imeli tudi Srbi svojega kralja.

Turčija je dobila veliko novih ministrov, in sliši se, da Osinj (Dulcigno) pride brez prelivanja krvi Črnogorcem v roke, da si so že vse vlasti odposlale v Dubrovnik svoj. ladije proti Turčiji. Črnogorci pa imajo vsako uro napravljenih 6000 mož, da zgrabijo za orožje, če bo treba.

Domače stvari.

Cesar je podaril za morski hospicij za žovaste na otoku Grado-u 300. gl. 47 dečkov in deklic se je letos s posebno dobrim vspehom v morji tukaj kopalo.

Razglas. S podporo visokega c. kr. kmetijskega ministerstva zamore tudi letos podpisano društvo prirediti javna kmetijska predavanja po deželi, katera bodo izvrševali gospodje učitelji tukajšnje deželne kmetijske šole, koji se v ta namen vljudno vdeležijo. Podučevalo se bo o napravi vina v sledečih krajih:

V Kanalu dne 19 t. m. (nedelja) po sv. maši in po poludanski službi božji.

V Kviškem dne 26. t. m. (nedelja) po sv. maši in po poludanski službi božji.

V Komnu dne 27. t. m. (ponedeljek) zjutraj ob 9. uri do 12. pop. ob 3-6.

V Tomaju dne 28 t. m. (torek) zjutraj ob 9. uri do 12. pop. ob 3-6.

V Ajdovščini dne 1 oktobra (petek) zjutraj ob 9. uri do 12. pop. ob 3-6.

V Dornbergu dne 2 oktobra (sabota) zjutraj ob 9. uri do 12. pop. ob 3-9.

in o sadjereji:
V Cerknem dne 10 oktobra (nedelja) pred-in po poludne po službi božji.

V Tolminu dne 11 oktobra (ponedeljek) prep. ob 10. uri, popol. ob 3.

V poznejši dobi letošnje jeseni bodo predavanja tudi o sadjereji in o filokseri, ter se dotični dnevi in kraji v posebnem razglasu ob svojem času objavijo.

C. kr. kmetijsko društvo
V Gorici, 7 septembra 1880.
Predsednik
CORONINI.

Rešitev, 9. t. m. padel je pri Renčah 5 letni deček v Ipavo, ki ga še le čez nekaj časa spravi na vrh. Kmalu bi ga bila odnesla pod mlinsko kolo, ko bi ga ne bil Janez Brumat rešil. Dasi ni bilo skoro več duha v otroku, oživili so ga veudar.

G. Franc grof Coronini je izročil družbi goriških gospá 100 gl. kot dar pokojnega svojega očeta. Nj. e. topničarskega generala Janeza grofa Coronini.

Obletnica čitalnice Cerkljanske se je nenavadno slovesno obhajala 8. t. m. Med mnogimi člani niki bil je tudi Davorin Jenko, slavno znan skladatelj „Napreja“ in g. F. Grbič, imenitni goriški slovenski.

Karolu pl. Marinelli, stotniku prišlo je v nedeljo v veliki cerkvi goriški nagloima slabo. Izdihnil je svojo dušo, ko so ga prinesli, ne ravna v najbližjo lekarnico na Travnik.

1. dan tega meseca sta nesramno napadla dva po imenu znana človeka neko žensko iz Dornberga, ko je nesla sadje v mesto. Ker je v drugem stanu, je reva hudo zbolela zaradi tega napada.

V Gorici hoteli so napraviti še peto lekarnico; pa na merodajnem mestu so jim odgovorili, da zadostujejo mestu dosedanje 4 lekarnice.

G. Ivan Gorjup iz Proseka se je zastran bolehnosti odpovedal mestnega in deželnega poslanstva v Trstu. Škoda tega vrliga rodoljuba!

Stanko Vrazove svečanosti v Cerovcu na slov. Štajarskem udeležilo se je prav mnogo hrvaških in slovenskih omikancev; ljudstva se je bilo zbralo nad 10.000. Govorila sta gg. Rajč in Kukuljevič. Pri tej priliki so zopet naglašali edinstvo jugoslovanov. Gromoviti „živio“ je donel cesarju, da se je do oblakov razlega, kakor se „Edinost“ izraža. Brzovesti došlo je tudi nenavadno število.

Skrbnitstvo grof. Thurnove zastavljavnice in z njo združene hranilnice v Gorici daja v svojem poročilu na znanje ta-le posnetek iz potrjenega končnega računa za leto 1879.

V letu 1879 posodilo se je v zastavljavnici na zastave	182.146:50
od prejšnjega leta ostalih	100.504:25
skupaj zastav za	282.650:75
Ako odbijemo v letu 1879 rešena za	122.186:25
ostaja dne 31. decembre 1879 zastav še za	110.464:50
V hranilnici je bilo konec leta 1878 od strank naloženih kapitalov z obrestmi vred	1.184.855:46
Leta 1879 so stranke na novo naložile in strošnina dotičnih oresti za leto 1879 je narastla na	56.978:23
Ako se od skupnega zneska odbije kar se je izplačalo strankam leta 1879, in sicer:	1.620.580:88
kot kapital	269.287:21
„obresti	44.650:76
skupaj	313.937:99
ostaja naloženih s koncem leta 1879	1.306.642:89

posamezno izkazanih v pridjani prilogi
Leta 1879 je hranilnica naložila:
na zemljišča, in hiše z obrestmi
po 6 od sto 83.260:—
kot posojila na vrednostne papirje posodila 50.517:—
in zase nakupila papirjev javne vrednosti 48.822:50
Po odbitih upravnih stroških znaša leta 1879 čisti dobiček 12.058:92½
od kojega se prišteva po namenu § 56 pravil eno petino z 2.410:78½
v pomnoženje ustanovnega kapitala, ki je znašal s koncem leta 1878 69.111:15½
ostale štiri petine 9.643:14
so pa namenjene ubogim.
Od teh prišlo se je rezervnemu zalogu in ostalih 3.643:14
namenilo se je za uboge 6.000:—
V ta namen ostalo jih je bilo še od prejšnjega leta 2.000:—
in na račun skupnega zneska 8.000:—
razdeljenih je bilo leta 1879 1.804:79
ostaja jih tedaj v razdelitev med uboge v letu 1880 še 6.195:21
Konečni aktivni zastanki znašajo gl. 1.517.126:82
konečni pasivni zastanki pa znašajo gl. 1.414.088:81
Čistega premoženja po takem ostane gl 103.038:01

Iz Gorice v Čepovan drži poštarska cesta skozi Zagreb; tako vsaj dokazuje pismo v Gorici oddano za Čepovan, ki pa je šlo najpopred v Zagreb, in od tam s podukom, da je Č. v goriškej okolici, še le na svoje mesto.

O natančnosti goriškega poštnege urada imam pa še drug dokaz. V Ljubljani je bil „Cerkljanski Glasbenik“ na pošto oddan za Čepovan dne 4. t. l. prišel je v Gorico 6. sept., pa goriška pošta ga je poslala na sprehod (morebiti k občnemu zboru Cecil. društva, ki se je vršil v Avgšburgu 9-10 t. m.) Dospel je zopet v Gorico 10. t. m. in zdaj še le na pravo mesto s črno, vijolično in višnjevo tinto prečrtanim, predruženim a zopet popravljenim nadpisom — slednjič pa je le-ta „crimen delicti“ romal k c. k. poštneemu vodstvu v Trst.

